

Gândul de mai bine

Florinpaun

Îl știu. Eu lui m-am plâns în vremurile rele,
Când însele dureri, n-au fost toate ale mele,
Pe când luptele cu mine, putut-am să le sper,
Iar frigurilor nopții, a lor strângere s-o cer,
Când mai răzbeam s-amân l-a mea mâhnire,
Rugile să-mi cred, că n-au tipar de umilire,
Pe când mă și făceam, că înc-aștept un semn,
C-ăstui suflet săvârșind, infernul fi-va-i demn,
Că stea-și are fiecare, cu duhori mai diferite,
Ce norocul digerând, cu-a lor mațe încâlcite,
Că zadarnică nu-i, fuga omului întârziat,
Pe coșciugul căruia, geniu-i zace premiat,
Când de truda mâinilor, nimica dar se prinde,
Și-al lor bun, te miră, înapoi cum li s-a vinde,
Căci le suntem ce, nu dispensabili și-nferiori,
Mucegaiuri, buruieni, robi cât altor slujitori?
Grăsimi de suferinți, ce-asupra inimii se lasă,
D-ale lumii inerteii, cât mă-nfurie că-mi pasă!

Și-l știu. E gândul de mai bine,
Cu-ale lui senzații fine
Și cu cântecele-i line.

Și tu, femeie dragă, a ta marcă port în frunte,
A ta plină greutate, peste visurile-mi frânte,
Căci n-am salvare, n-am, de seninătate-un loc,
Unde-al liniștii confort, fără temeri să mi-l joc,
Am nici vieții-o-reușită, a mea nămală s-o usuce,
O-nvățată mângâiere, cu-al ei sărut să mă educe,
Și te-ntreabă tu acum, ce plăcere-i fără-o plată,
Care clipă-ți este dată, care clipă ți-este luată?

Și-l știu. E gândul de mai bine,
Cu-ale lui senzații fine
Și cu cântecele-i line.